

12. trin. I

8. september 2019

Toreby 9, Sundkirken 10

Salmer:

403 Denne er dagen	Gud ske tak	751
300 Kom sandheds Ånd	Herren	447
882 Der går gennem	Fyldt af	448
160 Jeg tro det, min genløser		160
849 Igen berørt		
418 Herre Jesus, kom	Herre Gud	7

Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Markus (Mark. 7, 31-37)

Bøn:

Vor Gud og far

Åben din verden for os

Amen

Jeg er netop kommet hjem fra nordisk
netværkskonference om kirkens arbejde for
mennesker med udviklingshæmning
– det var en lang titel –
Konferencens fokus har - bredt - været på
menneskers med handicap og særlige behov.

Under overskriften Fællesskab for alle – har vi talt om hvad der skal til for at kirkens fællesskab kan rumme alle.

- Og nu siger jeg talt – det er meget apropos et stort handicap, hvis man ikke kan høre og tale. De to ting hører ofte sammen, sådan som de gør i den historie jeg netop læste. Den døve har svært ved at tale.

Og hvis ikke du kan høre, hvad jeg siger, bliver vores samtale så godt som umulig.

Vi kender nok alle sammen mennesker, der med alderen har fået problemer med hørelsen, de mennesker kan være temmelig vanskelige at kommunikere med.

Og når man ikke kan kommunikere så går det ud over fællesskabet.

Er man hørehæmmet, er det, særlig i større sammenhænge, svært at være med; fordi man går glip af for meget, når man ikke kan høre, hvad samtalen handler om.

Man kan ikke tale med, når man ikke kender samtaleemnet.

Man ved ikke hvorfor de andre griner – man føler sig meget hurtigt uden for fællesskabet. Fornemmelsen ligner måske det vi andre kan opleve i et fremmed land med et uforståeligt sprog.

Der er mange former for udviklingshæmning og handicap findes i forskellige grader og typer. Det kan kræve en særlig indsats, hvis alle skal være en del af fællesskabet og føle sig ægte inkluderet.

Hvis vi mener at kirken er for alle, så kan det være nødvendigt med særlige tiltag og opmærksomhed over for dem der ikke kan det samme som flertallet.

Når det gælder problemer med hørelse, så kender vi nok alle sammen mennesker der er 1/2-døve.

Men måske har vi eller nogen vi kender også set og oplevet den enormt positive forskel et høreapparat kan gøre.

Pludselig er man med igen!

Tale og hørelse giver adgang til verden.
Kommunikation er nøglen til fællesskabet,
men kommunikation kan faktisk også lade sig gøre
på andre måder.

Når vi tager flere sanser i brug, da kan vi bedre
forstå hinanden
og flere kan blive en del af fællesskabet.

Det samme gør sig gældende i mødet med små
børn.
Selvom de endnu ikke kan tale, så kan vi godt
kommunikere med dem.

Og for at børnene skal *lære* at tale, så må vi
voksne tale til dem.
Verden åbner sig for barnet, når vi taler til det.
Det er os andre, der lærer barnet om verden, når vi
taler og fortæller noget.

Fordi barnet kan høre andre snakke,
og fordi det hører hvordan vi sætter ord på verden,
så begynder barnet selv at tale,
efterligner lydene,
og forstår hen ad vejen meningen.

Barnet kommer til at deltage mere og mere i fællesskabet, fordi det selv kan deltage i samtalen.

Vi skal høre før vi kan tale.

Og kan vi ikke høre, da kræver det en ekstra stor indsats – ikke mindst fra kirken og flertallets side – hvis fællesskabet skal være ægte og levende.

Vi skal høre før vi kan tale

– det gælder også i en mere eksistentiel forstand.

Hvis jeg skal fortælle noget, fx holde en prædiken, så forudsætter det at jeg har hørt et budskab, som jeg kan fortælle videre.

Vi skal høre før vi kan tale,
ellers har vi ikke noget at sige.

Men desværre sker det også, for både præster og alle andre, at vi taler uden egentlig at have noget særligt at sige.

Måske fordi vi ikke har givet os tid til at lytte.

Jeg er nok ikke den eneste der, midt i en samtale, har opdaget, at jeg ikke har hørt hvad den anden sagde.

Nogen gange har vi så travlt med at tænke på, hvad vi selv mener og synes og gerne vil have sagt, at vi glemmer eller ikke giver os tid til at høre, hvad de andre siger.

Det gælder også i kirkens fællesskab og i fællesskabet med Gud.

Vi må lytte,
- og høre hvad Gud siger,
hvis vi vil tale om tro og håb og kærlighed.

”Effata” – det er det aramæiske ord Jesus bruger i dag,
det betyder ”Luk dig op”
Et menneske der har været udelukket fra den almindelige samtale
og har været uden for fællesskabet, fordi han var døv og stum, får pludselig et helt andet liv, fordi Jesus kommer og åbner verden for ham.

Pludselig åbnes hans ører, så han kan høre;
pludselig løsnes hans tunge, så han kan tale rigtigt.

- Det er vanskeligt, nok nærmere umuligt, at forestille sig hvordan forandringen må opleves.

Jesus bruger selvfølgelig sanser og tegnsprog for at kommunikere med den døvstumme.

Jesus stikker fingrene i ørene på ham,
han bruger spyt
og rører ved hans tunge

- Når vores ord kommer til kort i mødet med et menneske med udviklingshæmning eller handicap, da må også vi bruge tegn og sanser for at komme i kontakt med hinanden.

Det kan være grænseoverskridende for os der har ordene i vores magt.

Måske kan vi bruge vores erfaringer fra vores kommunikation med de små børn?

I kirken bruger vi faktisk tegn og sanser i ritualerne,

fx ved nadver og velsignelse.

Og ved dåben, når vi kommunikerer med det lille barn.

Præsten tegner kors for ansigt og bryst, og lægger hånden på barnets hoved.

Vi ønsker det allerbedste for barnet/Alexander
og ved håndspålæggelsen mærkes velsignelsen på
barnets hoved.

Gud vil det gode for os mennesker.
Han har gjort alle ting vel –
for den døvstumme og for os –
for børnene,
dem der ikke er som flertallet,
dem der føler sig uden for fællesskabet.

Gud skaber ikke paradys på jord,
men han kan meget mere end vi mennesker kan.
Gøre godt og skabe håb,
sprede kærlighed og åbne livet for os.

Gud vil åbne vore sanser for det bankende hjerte
der findes i ethvert levende menneske.

Gud vil at vi skal lytte og tale –
med hinanden;
men Gud vil også at vi lytter til ham
og taler med hinanden om Guds kærlighed.

Der er grundlæggende derfor at vi samles her i
kirken –

For at være en del af fællesskabet om tro, håb og
kærlighed,
det fællesskab som er og altid vil være for alle.
Amen